

Opet

Kulenović, Lara Ana

Undergraduate thesis / Završni rad

2022

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:215:361291>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2025-03-12**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb](#)

SVEUČILIŠTE U ZAGREBU
AKADEMIJA LIKOVNIH UMJETNOSTI
PREDDIPLOMSKI STUDIJ ANIMIRANI FILM I NOVI MEDIJI – SMJER NOVI MEDIJI

ZAVRŠNI RAD

“OPET”

Student: Lara Ana Kulenović

Mentor: red. Prof. Aleksandar Battista Ilić

Zagreb, 2012/2022

OPET

Opet je u wc-u. Istom wc-u kao i prošli rad. Opet je od plastike. Odbačene plastike koju sam koristila i u prošlim radovima. Opet isti pokret. Isti pokret koji sam ponavljala i prije no što sam uopće imala taj rad. Opet. Opet je sve isto kao i prije; rutinski. Nađi, izreži, zaljepi, napuni, izreži, zaljepi, zaljepi. Mrzim rutinu. Nađi, izreži, zaljepi, napuni, izreži, zaljepi, zaljepi. Nađi, nađi, nađi, izreži. Izreži. Izreži. Zaljepi. Ljepi. Ljepi. Ljepi. Zaljepi. Napuni. Opet. Opet. OPET. Sve isto. Probudi se, idi pišati, operi zube, skuhaj kavu, obuci se, popij kavu, obuj se, kreni. I tako svaki dan. (postoje iznimke.) Mrzim rutinu. Mrzim to što mi svako jutro izgleda kao jučerašnje jutro izgleda kao prekjučerašnje jutro izgleda kao jutro od prije tjedan, mjesec, godinu dana. Mrzim posjećivati ista mjesta, imati isti raspored, gledati ista lica, lijegati u isti krevet; a opet, kao i svaka osoba meni bliska i nebliska, to radim. Mrzim rutinu, ali je imam.

U svom završnom radu, naziva "OPET", oslanjala sam se na ponavljanje. Ponavljanje materijala (otpadna meka plastika), ponavljanje oblika (šiljak), ponavljanje pokreta (rezanje, ljepljenje, punjenje). Rutina koju tako iznimno prezirem u svakodnevnom životu u procesu ovoga rada donijela mi je mir. Počela sam s malim formatima. Maleni šiljci vrhova spaljenih upaljačem, upaljačem zaljepljenih na veći komad tog istog materijala. Isti pokret prstima. Isti pokret šakama. Rutinski. Prebačaj na veliki format; isti pokret rukama, isti pokret tijelom. Korištenje upaljača (njih 10) kao jedinog alata nije rodilo plodom. Kreće razmišljanje – prestaje mir. Prestaje rutina. Nalaz novog alata (pegle za kosu) vraća pogon u rutinsku radnju sve do novog problema. Rutina postoji onda kada razmišljanje o toj radnji ne postoji.

Gotov, nedovršen rad (nikada neće biti dovršen, uvijek postoji mogućnost proširivanja) nisam zamislila u obliku kojem je sada (naravno), niti na mjestu na kojem je postavljen (naravno). Kroz različite siluete i pokušaje postava; skrasila sam ga na moje rutinsko, sigurno mjesto: WC. Iako taj postav konceptualno ima najviše smisla (meni), vizualno aludira na neki vanzemaljski entitet koji okupira prostor. Iskreno, ta me asocijacija ne smeta pošto je rad sam po sebi konceptualno nejasan. Za razliku od drugih radova gdje sam zadovoljnija bila prvobitnom idejom u usporedbi sa završnim produktom, mogu reći da sam po svojim standardima čak i zadovoljna gotovim radom. Ovaj je rad jednostavan u svojoj kompleksnosti i kompleksan u svojoj jednostavnosti. Nekome će predstavljati komentar na konzumerizam i ekološki problem jednokratne plastike, drugome će predstavljati prosto vizualno biće koje okupira

prostor, trećemu će pak predstavljati nešto posve deseto. Svako je djelo otvoreno na inerpretaciju, ali oduzimanjem autora i opisa ovaj rad činim slobodnim; spremnim za subjektivno kalupiranje i modeliranje poput plastike od koje se cijeli i sastoji.

Plastika je rutina sama po sebi. Od početka i svršetka života bića i organizama od kojih je sastavljena, od iskopa tih bivših bića koja su sada samo materijal, od proizvodnje, kalupa, količine, prijevoza, kupnje, korištenja, bacanja, čekanja, stajanja... do mene. Od mene do izrađivanja, izlaganja, opravdavanja, stajanja, čekanja, bacanja, čekanja, stajanja, razgrađivanja do ponovnog rođenja u možda nekom drugom obliku. Ja sam plastika; nedavno rođeni materijal jednokratne naravi. Ja sam plastika; podložna lijevanju u razne kalupe. Ja sam plastika; materijal budućih generacija.

O PLASTICI

Oslanjajući se (jako) na ulomak iz knjige "Art in the Anthropocene" (Heather Davis, Etienne Turpin) pod nazivom "Life & Death in. the Anthropocene: A Short History of Plastic" (Heather Davis) pišem sljedeći dio teksta.

Plastika – materijal star svega 115 godina, već je omražen. Iako je izumljena da bi zamijenila već postojeće materijale, plastika se nalazi u objektima koji bez nje ne bi ni postojali, ali i u objektima koji prvobitno nisu bili dostupni široj populaciji. Ali, kao i sa svaki novi izum, ona dolazi sa nedaćama i iz "krivog" razloga; konzumerizma. Masivna produkcija donijela je mogućnost jednokratnih pakiranja, objekata s kratkim rokom trajanja te ostalih nepotrebnih (ali esencijalnih) stvari u našim životima čija je jedina svrha zaraditi novac onima na vrhu. Plastikom, iako će nadživjeti bezbroj generacija, odbacujemo već nakon prve upotrebe, dok ostale objekte iste svrhe (ali različitih materijala) čuvamo s namjerom ponovnog korištenja. Čaše, tanjuri, žlice, vilice, noževi i spremnici samo su neki od primjera stvari koje imamo i čuvamo dok ih ne slomimo, izgubimo ili poklonimo. S druge strane, ako su te stvari načinjene od plastike, njihova je jedina svrha da ih se jednom iskoristi i odmah odbaci. Više proizvoda, više novaca. Trenutno se nalazimo u fazi gdje velike kompanije moraju biti svjesne promjena u okolišu i problema otpada te svojim marketingom nastoje navući ljude da kupuju "zelenije" proizvode za dobrobit okoliša. Problem je u tome da je konzumerizam glavni izvor problema i kupnja novih proizvoda nikada nije odgovor, ali tu nema zarade. Da bi neka velika tvrtka uistinu bila "zelen", trebala bi više ne biti, postojati.

Dualizam čovjeka prikazan je u njegovom materijalu; plastici. Utopija i distopija. Početak i kraj. Zanimljivo je koliko jedan materijal može istovremeno biti i čist i prljav i vječan i jednokratan. Moja je fascinacija plastikom proizašla iz njene odbačenosti, prividnog kraja. U svom radu "OPET" koristila sam isključivo odbačenu plastiku; nađenu na smeću, mom domu, tuđim domovima (hvala svima). Materija čija je budućnost bila prividno svršena, našla je svoj nastavak (rutinu) barem u ovome radu. S druge strane, u nedavnoj prošlosti, počela sam se zanimati i za neodbačenu, novu plastiku (kao što su poliesterska smola i silikon). Njihova je priča sasvim drugačija; čista, neukaljana. Vječna. U radu s tim materijalima svjesna sam njihovog trajanja i mog utjecaja na svijet plastike jer u ovom slučaju ne uzimam ništa

postojeće, već stvaram novo. Na projektu "Rajski vrt" (Bale, 2022.) odlučila sam prikazati požudu, grijeh i ono neprirodno, eterično. Za glavni (i skoro jedini) materijal odabrala sam silikon zbog njegove neprirodne čistoće, teksture i otpornosti na prirodne elemente.

Plastika, iako korištena u različitim kontekstima i na drugačije načine, ostaje vječna. Ona se slama; na komade, komadiće, čestice, ali se nikada ne mijenja, ostaje plastika. Okružena sam plastikom; gledam ju, koristim ju, nosim ju i jedem ju. I vi isto.

